



**ORZECZENIE**  
**GŁÓWNEJ KOMISJI ORZEKAJĄCEJ W SPRAWACH**  
**O NARUSZENIE DYSCYPLINY FINANSÓW PUBLICZNYCH**

Warszawa, dnia 16 lipca 2015 r.

Główna Komisja Orzekająca w Sprawach o Naruszenie Dyscypliny Finansów Publicznych |  
w składzie:

<b>Przewodniczący:</b>	<i>Z-ca Przewodniczącego GKO:</i>	<b>Wojciech Robaczyński</b>
<b>Członkowie:</b>	<i>Członek GKO:</i>	<b>Maciej Berek (spr.)</b>
	<i>Członek GKO:</i>	<b>Przemysław Szelerski</b>
Protokolant:		<b><i>Anna Jedlińska</i></b>

przy udziale zastępcy Głównego Rzecznika Dyscypliny Finansów Publicznych **Jacka Krawczyka**,

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 16 lipca 2015 r. odwołania Obwinionego (...), od orzeczenia Regionalnej Komisji Orzekającej w sprawach o naruszenie dyscypliny finansów publicznych przy Regionalnej Izbie Obrachunkowej w Szczecinie z dnia 16 lutego 2015 r., sygn. akt: RIO-KO-49/2014, którym uznano Obwinionego (...)- pełniącego w czasie zarzucanego naruszenia dyscypliny finansów publicznych funkcję Dyrektora Szpitala (...) w (...) - winnym naruszenia dyscypliny finansów publicznych określonego w 17 ust. 1b pkt 2 ustawy o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych, polegającego na udzieleniu w dniu 20 czerwca 2012 r. zamówienia publicznego o wartości szacunkowej (4.000.000,00 zł) przekraczającej równowartość w złotych kwotę 30.000 euro, poprzez zawarcie umowy Nr N/B/1/2012 z (...), na świadczenie usług całodobowego żywienia pacjentów przebywających w Szpitalu (...), w trybie negocjacji bez ogłoszenia,

tj. art. 62 ust. 1 w zw. z art. 5 ust. 1a ustawy z dnia 29 stycznia 2004r. - Prawo zamówień publicznych (Dz. U. z 2010 r. Nr 113, poz. 759 z późn. zm.) pomimo braku przesłanek udzielenia zamówienia w ww. trybie

oraz wymierzono Obwinionemu karę upomnienia i obciążono kosztami postępowania,

**na podstawie art. 147 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 17 grudnia 2004 r. o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych (Dz. U. z 2013 r. poz. 168 oraz z 2012 r. poz. 1529) uchyla zaskarżone orzeczenie w całości i przekazuje sprawę do ponownego rozpoznania przez Regionalną Komisję Orzekającą w sprawach o naruszenie dyscypliny finansów publicznych przy Regionalnej Izbie Obrachunkowej w Szczecinie.**

**Pouczenie:**

Od niniejszego orzeczenia środek zaskarżenia nie przysługuje.

**UZASADNIENIE**

Zaskarżone w przedmiotowej sprawie orzeczenie wydane zostało przez Regionalną Komisję Orzekającą w sprawach o naruszenie dyscypliny finansów publicznych przy Regionalnej Izbie Obrachunkowej w Szczecinie (nazywaną dalej także RKO) w dniu 16 lutego 2015 r. Orzeczeniem tym RKO uznała Pana (...), pełniącego w czasie przypisanych czynów funkcję Dyrektora Szpitala (...), winnym naruszenia dyscypliny finansów publicznych określonego w art. 17 ust. 1b pkt 2 ustawy z dnia 17 grudnia 2004 r. o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych (Dz. U. z 2013 r. poz. 168 oraz z 2012 r. poz. 1529) – zwanej dalej ustawą, polegającego na udzieleniu w dniu 20 czerwca 2012 r. zamówienia publicznego o wartości szacunkowej 4 mln zł, poprzez zawarcie umowy nr N/B/1/2012 z (...), na świadczenie usług całodobowego żywienia pacjentów przebywających w Szpitalu (...), w trybie negocjacji bez ogłoszenia na podstawie art. 62 ust. 1 w zw. z art. 5 ust. 1a ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. - Prawo zamówień publicznych, pomimo braku przesłanek udzielenia zamówienia w tym trybie. RKO wymierzyła Obwinionemu karę upomnienia oraz obciążyła Obwinionego kosztami postępowania w wysokości 291,71 zł.

RKO, po analizie stanu prawnego obowiązującego w dacie popełnienia czynu oraz w dacie orzekania, jako podstawę rozpoznania przyjęła stan prawny obowiązujący w czasie popełnienia naruszenia dyscypliny finansów publicznych przez Obwinionego.

W uzasadnieniu RKO wskazała, że Obwiniony jako Dyrektor Szpitala zawarł przedmiotową umowę o wartości szacunkowej 4 mln zł, co stanowiło równowartość 999.512,89 euro i tym samym przekraczało kwoty określone w przepisach wydanych

## Sygn. akt BDF1.4800.83.2015

na podstawie art. 11 ust. 8 ustawy - Prawo zamówień publicznych. Okoliczności faktyczne poprzedzające zawarcie umowy były następujące. Pod koniec 2011 r. firma świadcząca dotychczas usługi w zakresie całodobowego żywienia osób przebywających w Szpitalu rozwiązała ze Szpitalem umowę zawartą w 2009 r. W tej sytuacji traktowanej jako wyjątkowa w dniu 15 grudnia 2011 r. Szpital zawarł umowę żywienia z (...)w trybie z wolnej ręki, na podstawie art. 67 ust. 1 pkt 3 ustawy - Prawo zamówień publicznych, na okres od dnia 31 grudnia 2011 r. do dnia 30 czerwca 2012 r. tj. na czas niezbędny do przygotowania nowego postępowania zmierzającego do udzielenia zamówienia publicznego. Zgodnie z umową, wykonawca zakupił na swój koszt „całość niezbędnego sprzętu”, jednak koszt ten nie został w czasie 6 miesięcy zamortyzowany. Z tego względu, warunkiem przejścia kuchni było zobowiązanie, że po upływie 6 miesięcy zamawiający lub nowy wykonawca odkupi sprzęt od (...). Zamawiający, który nie dysponował adekwatnymi środkami finansowymi, postanowił przenieść obowiązek odkupienia sprzętu na następnego ewentualnego nabywcę, który i tak musiałby wyposażyć kuchnię w niezbędny sprzęt.

Pismem z dnia 26 kwietnia 2012 r. Szpital przesłał Prezesowi Urzędu Zamówień Publicznych zawiadomienie o wszczęciu postępowania w trybie negocjacji bez ogłoszenia na podstawie art. 62 ust. 1 w zw. z art. 5 ust. 1a ustawy - Prawo zamówień publicznych. W dniu 10 maja 2012 r. zamawiający wszczął postępowanie we wskazanym trybie, wysyłając zaproszenia do negocjacji pięciu wykonawcom, w tym (...). Trzy firmy, w tym (...)przystąpiło do negocjacji, do tych firm wysłano też zaproszenie do składania ofert. Ofertę złożyła tylko firma (...), z którą Obwiniony zawarł umowę na okres od dnia 20 czerwca 2012 r. do 30 czerwca 2016 r.

Prezes Urzędu Zamówień Publicznych przeprowadził w dniu 30 kwietnia 2014 r. kontrolę doraźną w Szpitalu, w wyniku której stwierdzono, że w stanie faktycznym sprawy brak było podstaw do wszczęcia postępowania w trybie negocjacji bez ogłoszenia. Krajowa Izba Odwoławcza nie uwzględniła złożonych przez Obwinionego zastrzeżeń do wyników kontroli i w uchwale z dnia 6 czerwca 2014 r. podzieliła stanowisko wyrażone w informacji o wynikach kontroli. Izba podkreśliła, że pojęcie „uzasadniony przypadek”, którym ustawodawca posłużył się w art. 5 ust. 1a ustawy - Prawo zamówień publicznych należy rozumieć jako sytuację, w której zastosowanie niekonkurencyjnego trybu udzielania zamówienia oparte jest na obiektywnych argumentach, popartych dowodami uzasadniającymi takie rozwiązanie. Zamawiający nie może powoływać się na własne subiektywne opinie, czy

przekonania nieznajdujące oparcia w wiarygodnych dowodach, jak również powoływać się na okoliczności, które wywołał własnym działaniem.

RKO po przeanalizowaniu określonych w art. 62 ust. 1 ustawy - Prawo zamówień publicznych przesłanek, od których spełnienia uzależniona jest dopuszczalność zastosowania trybu negocjacji bez ogłoszenia, podkreśliła, że przesłanki określone w tym przepisie muszą być interpretowane ściśle, jako uzasadniające stosowanie wyjątków od ogólnych zasad postępowania o udzielenie zamówienia publicznego. RKO wskazała także, że przepis art. 5 ust. 1a tej ustawy wprowadzał dodatkowe przesłanki uproszczonej procedury, które jednak powinny znaleźć uzasadnienie w potwierdzonym stanie faktycznym. W ocenie RKO, zamawiający nie wykazał spełnienia co najmniej jednej z przesłanek (skutków zastosowania trybu konkurencyjnego). Zamawiający nie wykazał także zaistnienia żadnej podobnej okoliczności (przesłanki), co uprawniałoby go do odwołania się do faktu, że zdanie wstępne przepisu art. 5 ust. 1a formułuje otwarty katalog przesłanek dopuszczających stosowanie uproszczeń proceduralnych. Zakres okoliczności uzasadniających zastosowanie trybu z wolnej ręki nie może być kształtowany w sposób dowolny, co wynika z systemowego znaczenia przepisu art. 5 ust. 1a formułującego wyjątek od ogólnych zasad prowadzenia postępowania o udzieleni zamówienia publicznego, tj. prowadzenia postępowania w trybach konkurencyjnych. W ocenie RKO, przesłanki, na które powołuje się zamawiający (nagłość sytuacji, szczególny charakter zamawiającego jako szpitala oraz przedmiotu zamówienia czyli usługi wyżywienia osób przebywających w szpitalu), nie mogą być uznane za spełniające wymagania określone w art. 5 ust. 1a ustawy - Prawo zamówień publicznych, tj. wystąpienia okoliczności skutkujących naruszeniem zasad dokonywania wydatków w wysokości i terminach wynikających z wcześniej zaciągniętych zobowiązań oraz uniemożliwiających terminową realizację zadań.

RKO uznała odpowiedzialność Obwinionego jako kierownika zamawiającego, który udzielił zamówienia i uznała, że na odpowiedzialność tę nie wpływa fakt uczestniczenia w procedurze przygotowania zamówienia innych pracowników zamawiającego. RKO uznała także, że okoliczności i charakter czynu uzasadniają ocenę, że stopień szkodliwości naruszenia nie jest znikomy.

Odwołanie od orzeczenia RKO wniósł obrońca Obwinionego, zaskarżając je w całości. W odwołaniu postawiono zarzuty:

## Sygn. akt BDF1.4800.83.2015

- 1) naruszenia przepisu art. 17 ust. 1b pkt 2 ustawy, „w kontekście” art. 62 ust. 1 w zw. z art. 5 ust. 1a ustawy - Prawo zamówień publicznych poprzez błędną wykładnię powyższych przepisów polegającą na przyjęciu, że Obwiniony nie wykazał przesłanek wskazanych w art. 5 ust. 1 a ustawy - Prawo zamówień publicznych;
- 2) naruszenia art. 80 ust. 1, art. 89 ust. 1 oraz art. 137 ust. 2 ustawy, z uwagi na fakt, że RKO nie rozpatrzyła wszechstronnie materiału dowodowego, w tym:
  - „nieskonfrontowania dokumentów z wyjaśnieniami Obwinionego – w szczególności dokumentu w postaci zawiadomienia Prezesa UZP o wszczęciu procedury w trybie negocjacji bez ogłoszenia oraz faktu braku jakiejkolwiek reakcji UZP,
  - pominięcia istotnej dla ustalenia winy Obwinionego okoliczności, że w tym samym trybie postępowania wybrano wykonawcę w poprzedniej procedurze wyboru dostawcy usług żywieniowych dla Szpitala,
  - nieprzeprowadzenia postępowania dowodowego z udziałem świadków: przesłuchania (...), pełniącej funkcję inspektora ds. zamówień publicznych oraz (...)radcy prawnego udzielającego konsultacji pod względem formalno-prawnym dotyczącym trybu postępowania,przez co RKO w sposób nieuprawniony przyjęła, że Obwinionemu można przypisać winę, a w uzasadnieniu nie wskazała, dlaczego te dowody pominięła;
- 3) naruszenie przepisu art. 31 ust. 1 pkt 1 w zw. z art. 35 ustawy, poprzez wymierzenie Obwinionemu kary upomnienia pomimo, że nie zachodziły ku temu podstawy faktyczne i prawne.

„Ewentualnie, w szczególności w przypadku nieuwzględnienia zarzutów z pkt 1-3 i nie uniewinnienia Obwinionego” podniesiony został zarzut:

- 4) naruszenie przepisu art. 28 ust. 1 i ust. 2 ustawy, poprzez jego niezastosowanie pomimo znikomego stopnia szkodliwości czynu Obwinionego dla finansów publicznych;
- 5) naruszenie przepisu art. 36 ust. 1 i 2 ustawy, poprzez jego niezastosowanie i zaniechanie odstąpienia od wymierzenia Obwinionemu kary.

Odwołujący wniósł o:

- 1) uchylenie orzeczenia RKO w całości i rozstrzygnięcie sprawy co do istoty poprzez uniewinnienie Obwinionego z uwagi na brak w popełnionym czynie znamion naruszenia dyscypliny finansów publicznych oraz obciążenie kosztami postępowania Skarbu Państwa;  
względnie

- 2) o odstąpieniu od wymierzenia kary  
względnie
- 3) o uchyleniu orzeczenia w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Obrońca podkreślił, że co do zasady nie kwestionuje okoliczności związanych z udzieleniem przedmiotowego zamówienia publicznego, podważa natomiast dokonaną przez RKO ocenę stanu faktycznego i prawnego. Odwołujący podniósł, że to specyficzna sytuacja Szpitala zaważyła na przeprowadzeniu postępowania w trybie negocjacji bez ogłoszenia. Wśród okoliczności o podstawowym znaczeniu odwołujący wskazał:

- obowiązująca do 18 listopada 2011 r. analogiczna umowa na świadczenie usług żywieniowych była zawarta po przeprowadzeniu postępowania w trybie negocjacji bez ogłoszenia;
- w toku postępowania o udzielenie zamówienia publicznego Obwiniony uzyskał od osób zajmujących się w Szpitalu zamówieniami (inspektora ds. zamówień publicznych oraz radcy prawnego) zapewnienie o prawidłowości postępowania;
- potrzeba precyzyjnego ustalenia zasad i zakresu świadczenia usług, co oznaczało konieczność wyboru trybu obejmującego negocjacje; jednocześnie brak ogłoszenia nie powodował w ocenie odwołującego żadnych negatywnych skutków, ponieważ zamawiający zaprosił do postępowania podmioty z całego kraju;
- Obwiniony podejmował decyzję o wyborze oferenta w sytuacji niekorzystnej dla Szpitala; elementem koniecznym zamówienia było oczekiwanie od wykonawcy zapewnienia szeregu dodatkowych usług, w tym wydzierżawienia pomieszczeń kuchni na warunkach finansowo wskazanych przez zamawiającego oraz poniesienia kosztów odkupu całości sprzętu pozostawionego przez dotychczasowego wykonawcę;
- po opublikowaniu ogłoszenia o zamiarze zawarcia umowy żaden podmiot biorący albo potencjalny zainteresowany wzięciem udziału w postępowaniu, ani też żaden organ kontrolny nie zakwestionował postępowania prowadzonego przez Szpital;
- ewentualne (kwestionowane przez odwołującego) naruszenie przepisów nie odgrywa żadnego znaczenia z punktu widzenia wydatkowania środków publicznych, a stopień szkodliwości jest znikomy.

W ocenie obrońcy przeprowadzenie przedmiotowego postępowania nie spowodowało żadnej szkody dla finansów publicznych, a przyczyniło się do realizacji zadania z zachowaniem celowego i efektywnego zrealizowania zadania finansowanego ze środków

publicznych, co odwołujący podkreśla w kontekście brzmienia art. 5 ustawy - Prawo zamówień publicznych w brzmieniu obowiązującym w dacie udzielenia zamówienia. Obrońca kwestionuje zawężanie przez orzecznictwo „elastyczności postępowania” dopuszczonej przez ustawę. Należy bowiem uwzględnić całokształt okoliczności sprawy, racjonalność działań zamawiającego i przesłanki, którymi się kierował. W rozważanej sprawie nikt nie wykazał, że postępowanie zamawiającego było niegospodarne lub że zamawiający kierował się pozamerytorycznymi przesłankami wyboru wykonawcy.

Odwołujący podkreślił, że nie można Obwinionemu przypisać winy, skoro działał on w zaufaniu do osób zawodowo zajmujących się zamówieniami publicznymi. Sposób przygotowania postępowania, w tym powierzenie części zadań w tym zakresie osobie doświadczonej w prowadzeniu postępowań o udzielenie zamówienia publicznego (w tym doświadczonej w postępowaniach na usługi żywienia) pozwala przyjąć, że Obwiniony dołożył staranności wymaganej od osoby pełniącej funkcję kierownika jednostki. Odwołujący analizuje także treść art. 28 oraz art. 35 i 36 ustawy, konkludując, że „w przypadku nieprzekonania co do niewinności Obwinionego, należałoby rozważyć odstąpienie od wymierzenia kary”.

Główna Komisja Orzekająca (nazywana dalej także GKO) rozpoznała wniesione odwołanie na rozprawie w dniu 16 lipca 2015 r. W pierwszej kolejności GKO, wypełniając dyspozycję art. 24 ust. 1 ustawy, ustaliła, że stan prawny obowiązujący w dacie orzekania jest inny niż obowiązujący w dacie popełnienia czynu i przyjęła jako podstawę rozstrzygnięcia sprawy przepisy obowiązujące w dacie popełnienia czynu, uznając, że są one względniejsze dla Obwinionego. GKO podziela w tym zakresie wywód przeprowadzony przez RKO.

Stan faktyczny w rozpatrywanej sprawie nie budzi wątpliwości i nie jest przez strony kwestionowany. Istota sporu sprowadza się do prawnej kwalifikacji działania Obwinionego jako zamawiającego. GKO podziela i uznaje za prawidłowy wywód RKO w zakresie ustalenia, że udzielenie przez Obwinionego przedmiotowego zamówienia publicznego nie znajdowało uzasadnienia w przesłankach określonych w art. 62 ust. 1 oraz w art. 5 ust. 1a ustawy - Prawo zamówień publicznych. Tym samym GKO podziela ocenę prawną, że udzielenie przedmiotowego zamówienia publicznego nastąpiło z naruszeniem wskazanych przepisów. Przesłanki określone w art. 62 ust. 1 pkt 1-3 ze swej istoty nie mogły mieć zastosowania, co wynika jednoznacznie z ustalonego stanu faktycznego (przedmiot zamówienia oraz brak wcześniejszych procedur określonych w art. 62 ust. 1 pkt 1 lub 2).

Przepis art. 62 ust. 1 pkt 4 także nie mógł mieć zastosowania, gdy pilność udzielenia zamówienia z przyczyn, których nie można było przewidzieć, stanowiła uzasadnienie zamówienia udzielonego w dniu 15 grudnia 2011 r. na okres od dnia 31 grudnia 2011 r. do dnia 30 czerwca 2012 r., a które bezpośrednią przyczyną było nagle rozwiązanie umowy przez poprzedniego dostawcę usług. Umowa zawarta została w trybie z wolnej ręki m. in. w tym celu, aby w tym czasie przygotować i przeprowadzić postępowanie o udzielenie zamówienia publicznego na kolejny, dłuższy okres. Obowiązujący w dacie popełnienia czynu przepis art. 5 ust. 1a ustawy – Prawo zamówień publicznych, pozwalał na udzielenie zamówienia w trybie negocjacji bez ogłoszenia „także w innych uzasadnionych przypadkach”, w szczególności, jeśli zastosowanie innego trybu mogłoby skutkować co najmniej jedną z następujących okoliczności:

- naruszeniem zasad celowego, oszczędnego i efektywnego dokonywania wydatków;
- naruszeniem zasad dokonywania wydatków w wysokości i w terminach wynikających z wcześniej zaciągniętych zobowiązań;
- poniesieniem straty w mieniu publicznym;
- uniemożliwieniem terminowej realizacji zadań.

Żadna z powyższych okoliczności – a także innych okoliczności, które mogłyby być uznane za uzasadniony przypadek – nie została przez zamawiającego wykazana ani w ramach prowadzonego postępowania o udzielenie zamówienia, ani w toku postępowania o naruszenie dyscypliny finansów publicznych. Okolicznością taką w szczególności nie jest potrzeba precyzyjnego ustalenia zasad i zakresu świadczenia usług. Gdyby to twierdzenie odwołującego uznać za uprawnione, to należałoby przyjąć, że żadne zamówienie publiczne, w którym istnieje potrzeba doprecyzowania przedmiotu zamówienia, nie może być zrealizowane w trybie zapewniającym pełną konkurencyjność. Założenie takie nie odpowiada oczywiście ani literze ani ratio legis ustawy - Prawo zamówień publicznych. Trudno uznać za przekonujące oświadczenie odwołującego o tym, że do postępowania zaproszono podmioty z „całego kraju”, skoro z dokumentów postępowania wynika, że zaproszenia do negocjacji skierowano do 5 podmiotów. obrońca w żaden sposób nie wykazał, że tych 5 podmiotów wyczerpywało krąg podmiotów, które mogą świadczyć usługi żywienia w szpitalu. Istotnym elementem wpływającym na ocenę realnie zachowanej konkurencyjności w ramach prowadzonego przez Szpital postępowania jest także fakt, że Szpital sformułował warunki świadczenia usługi w sposób wymagający odkupienia sprzętu od firmy, która świadczyła te usługi przez poprzednie 6 miesięcy. Warunek ten wynikał z treści uprzednio zawartej umowy,



ale oczywistym jest, że działanie zamawiającego w tym zakresie zmniejszało, a nie zwiększało atrakcyjności ubiegania się o zamówienie publiczne podmiotom innym niż ten, który świadczył usługi przez poprzednie 6 miesięcy. Słusznie podkreśla RKO, że za konieczność sformułowania takiego warunku odpowiada zamawiający, skoro wcześniej zamawiający zgodził się na podpisanie umowy 6-cio miesięcznej z klauzulą obowiązku odkupienia sprzętu przez Szpital albo przez następnego usługodawcę.

Oczywiście bez znaczenia dla ostatecznej oceny legalności działania zamawiającego jest „niekwestionowanie przeprowadzonego trybu przez podmioty działające w otoczeniu konkurencyjnym”. Podmioty prywatne mają prawo występować w obronie swoich interesów, ale skorzystanie lub nieskorzystanie z tego prawa nie determinuje oceny legalności działania zamawiającego. Nie istnienie także podstawa prawna – nie wskazał jej także Obrońca – która pozwalałaby wywodzić wnioski co do legalności działania zamawiającego na podstawie „milczenia” Prezesa Urzędu Zamówień Publicznych, do którego zamawiający wysłał zawiadomienie o wszczęciu postępowania w trybie negocjacji bez ogłoszenia. Znamiennym jest też fakt, że naruszenie dyscypliny finansów publicznych stwierdzone zostało w wyniku kontroli przeprowadzonej właśnie przez Prezesa Urzędu Zamówień Publicznych.

GKO nie podziela twierdzeń odwołującego się, że stopień szkodliwości przypisanego Obwinionemu naruszenia dyscypliny finansów publicznych dla finansów publicznych jest znikomy. W przypadku czynów dotyczących niedochowania konkurencyjnych trybów udzielania zamówień publicznych, dobrem chronionym jest zapewnienie równego i otwartego dostępu do ubiegania się o zawarcie umów finansowanych ze środków publicznych. Zarówno przepisy prawa krajowego, jak i prawa Unii Europejskiej podkreślają znaczenie trybów konkurencyjnych w systemie udzielania zamówień publicznych. Naruszenie tych zasad nie ma więc tylko charakteru formalnego, ale przede wszystkim musi być oceniane jako niweczące cel ustawodawcy. Nie bez znaczenia dla negatywnej oceny przedmiotowego czynu jest także stosunkowo wysoka wartość udzielonego zamówienia (ok. 1 mln euro).

GKO uznała jednak za uzasadnione ponowne rozpatrzenie przez RKO sprawy w zakresie przeprowadzonego postępowania dowodowego. W toku rozprawy przed GKO, Obrońca Obwinionego wyrażał przekonanie, że w toku postępowania przez RKO składał wnioski o przesłuchanie w charakterze świadków osób zajmujących się obsługą organizacyjną oraz prawną udzielania zamówień publicznych w Szpitalu ((...))pełniące

funkcję inspektora ds. zamówień publicznych oraz (...)radcy prawnego). GKO stwierdza, że w protokole rozprawy przed RKO z dnia 16 lutego 2015 r. nie ma wzmianki o złożeniu takiego wniosku, niewątpliwy jest jednak fakt, że Obwiniony zarówno w toku postępowania przed RKO, jak przed GKO przywoływał jako istotny dla oceny okoliczności popełnienia czynu fakt, że przyjęty przez niego sposób postępowania oparty był o przeprowadzone wcześniej konsultacje z właściwymi pracownikami. GKO podkreśla, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Głównej Komisji Orzekającej, sam fakt wykonywania w toku prowadzonego postępowania o udzielenie zamówienia poszczególnych czynności przez zobowiązanych pracowników nie może skutkować automatycznym wykluczeniem możliwości przypisania odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych osoby udzielającej zamówienia. Treść składanych jednak przez Obwinionego wyjaśnień może być jednak rozumiana w taki sposób, że udział osób odpowiedzialnych za przygotowywanie udzielenia zamówienia publicznego był „ponadstandardowy”, co mogłoby ewentualnie wpływać na ocenę tego, czy Obwiniony dołożył w tej konkretnej sprawie staranności, której należało od niego wymagać. GKO podkreśla, że nie formułuje – bo zakres rozpoznania sprawy w toku postępowania odwoławczego na to nie pozwolił – twierdzenia o tym, że takiej staranności Obwiniony dochował. GKO uznała natomiast, że niezbędne jest dokładne zbadanie tej okoliczności przez RKO, w szczególności przeprowadzenie dowodu z zeznań świadków – o ile taki wniosek zostanie przez Obwinionego w prawidłowy sposób złożony. Ocena tego aspektu sprawy ma oczywiste znaczenie dla przypisania Obwinionemu winy, co z kolei może mieć wpływ na treść orzeczenia, które w tej sprawie ponownie wyda RKO. Rozpoznanie przez GKO zarzutów odwołującego co do wymierzenia Obwinionemu kary upomnienia oraz co do niezastosowania art. 36 ust. 1 i 2 ustawy, jest w związku z tym na tym etapie przedwczesne.

Z powyższych względów Główna Komisja Orzekająca orzekła, jak w sentencji.